

ABONAMENTS

Països concrets postal id.	10
Altres països, id.	30
Barcelona, id.	500
Catalunya i territoris de la República	10
Amèrica llatina i Portugal, trimestre	12

DIARI D'AVISOS I NOTÍCIES

ANUNCIS I RECLAMS SEGONS TARIFA

LA PUBLICITAT

BARCELONA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CORTS CATALANES, 189, 1.ª — TELÈFON 11499

TALLER D'IMPRESSA: CARRER DE BARCELONA, 111 — TELÈFON 19693

EL TEMPS

Excipiant les coses de Girona i Tarragona, on hi ha alguns avols, per la resta del país el cel apareix completament seri i les temperatures són molt baixes. Els vents són forts i moderats, i dominen els del sector Nord.

CRONICA

Un altre discurs del senyor Cambó

El senyor Cambó ha tornat a parlar en un acte polític celebrat a Terrassa, i la Premsa ha reproduït el seu discurs, aparentment sense limitacions. No ens dolen les facilitats que troba per a comunicar amb el seu públic; l'enfocament. És clar que aquesta activitat de propaganda respon a d'altres activitats polítiques de la mateixa mena, igualment tolerades. Celebrem que l'estat d'excepció en què es troba Catalunya no sigui obstacle per a aquestes reunions de caràcter polític.

El senyor Cambó fa bé d'aprofitar la tolerància amb què és distingit, i fa bé de mirar de situar-se davant dels perills electorals que present amb raó; fa bé de matinar, perquè quan serà l'hora de fer arqueig a les urnes, si el resultat no és favorable al seu partit ni ell ni ningú no podrà atribuir la seva desgràcia a la impossibilitat de preparar la campanya amb temps i recursos. Diumenge a Terrassa, com una setmana enrera a Barcelona, el senyor Cambó coincideix amb nosaltres en la repulsa del criteri que el Govern de la República ha posat en pràctica a Catalunya, i repeteix conceptes exposats en el discurs anterior, i com aleshores, combatia un enemic futur i un enemic passat: la Oeda i l'Esquerreta.

També trobem natural que el cap de la Lliga cerqui d'obrir-se un campament vast i segur entre aquestes dues forces, i ens satisfà que esgrimís el catalanisme com a arma decisiva. El senyor Cambó, en les seves propagandes actuals, no s'oblida mai de reconèixer la diversitat dintre el catalanisme; aquest reconeixement equival a una rectificació de criteri, que subratlla l'existència d'aquesta realitat, i la nostra insistència lleial ens ha valgut en diverses ocasions paraules dures i invectives violentes per part del senyor Cambó i els seus amics. La realitat finalment l'ha desbordat, i ha de convenir que el seu partit no representa tot el catalanisme, tal com pretenia molt poc temps enrera.

Aquesta modestia no li farà cap disfavor, i més l'afavorirà als ulls dels catalanistes, si entre tantes acusacions i retrets com fa als seus adversaris tingues el valor de confessar alguns dels innombrables errors que ha patit. Amb aquesta tàctica d'oferir-se als auditoris com a crític immaculat, podrà excitar i arrencar ovacions dels seus incondicionals, però no captarà ni una sola adhesió de més. En certs moments la petulància, el ditirambisme als suposats enemics d'un mateix, poden suggestionar; en altres ocasions, però, el penediment, la contrició sincera, si més no oportuna, fan més impressió que les pseudoinfalibilitats. I dintre el catalanisme el penediment, escoria a tants homes!

El senyor Cambó ha tornat a insinuar la conveniència de l'articulació de les forces catalanistes contra els intents de colonització electoral de partits de fora. Liàstima que el líder de la Lliga, que queda en la temptació d'instaurar el rector que ha estat l'escòcia del poble en tots sentits, en les seves apel·lacions a la fraternitat catalanista no es recordi que hi ha molts sectors del catalanisme que es veuen impossibilitats de fer-se sentir amb la comoditat que ell pot fer-ho!

Els incidents entre Itàlia i Etiòpia

El govern de Roma mobilitza els reclutes nats en 1911

L'ordre de mobilització afecta 25.000 homes

Roma, 11. — L'Agència Stefani comunica que han estat mobilitzats, entre el dia 3 i l'11 del corrent, la 19.ª i la 29.ª divisions militars. També s'ha procedit a l'allistament dels reclutes nascuts en 1911. La dita mobilització és deguda als incidents ocorreguts a Adub.

Als cercles oficials s'assenyala que es tracta solament d'una mesura de precaució, i es fa constar que cap destacament no ha sortit d'Itàlia i que pel moment cap en sortirà.

S'autoritza els oficials de complement a reintegrar al servei actiu, per tal de posar-se al davant de les tropes indígenes.

L'operació per a la mobilització del contingent de la classe de 1911 s'ha portat a cap sense que hagin ocorregut incidents desagradables. Les divisions mobilitzades són la 29.ª de Messina i la 19.ª de Florència.

Notícies arribades en darrer moment asseguren que ahir a la tarda un tren d'oficials, metges i soldats sortí de Roma cap al sud d'Itàlia, però hom creu que aquesta destinació és eventual, car ningú no ignora la mobilització portada a cap com a mesura de precaució. Segurament aquest contingent estarà disposat a embarcar-se en el moment necessari cap a Eritrea i Somàlia.

Per bé que encara no ha estat feta pública cap xifra oficial sobre el nombre de mobilitzats, en alguns cercles responsables s'admet que el total dels individus afectats per l'ordre de mobilització serà d'uns 25.000.

Un comentari oficial

Roma, 11. — Un comunicat oficial assenyala que la pressió de les tropes etiòpiques ha fet sentir-se de nou a Ual Ual i a les poblacions veïnes.

En el matí del 29 de gener passat, un grup de soldats etiòps atacà el lloc italià d'Adub, situat al sud de Ual Ual. A conseqüència dels trets canviats hi hagué pèrdues per ambdues parts. Cinc soldats indígenes italians han resultat morts i sis ferits. Les pèrdues abissínies són superiors.

(Continua a la pàgina 7, col. 3)

Qui no està content és perquè no vol.

ENGUANY

Ahir s'inauguraren les emissions radiofòniques de «La Publicitat»

Discursos dels senyors Nicolau d'Oliver, President d'Acció Catalana, i Carles Capdevila, Director de «La Publicitat»

Ahir, diàluns, a les vuit del vespre, LA PUBLICITAT va inaugurar un nou i important servei, l'oportunitat i l'eficàcia del qual no hauran passat per alt als nostres amics. Conseqüents amb el programa que ens hem traçat d'introduir al nostre diari totes aquelles innovacions que millorin la seva presentació, el factor més interessant o augment el seu radi de difusió, hem iniciat aquestes emissions amb l'objecte d'aprofitar el potent instrument que és la ràdio per establir un nou mitjà de comunicació amb els nostres lectors. Tal com anunciàvem, cada diàluns, a les vuit del vespre, es parlarà des de LA PUBLICITAT als ràdio-oyents catalans, i a aquest efecte s'ha procedit a la instal·lació d'un microfon a la nostra Redacció, connectat a l'emissora de Ràdio Barcelona. Les emissions ahir inaugurades amb les paraules dels senyors Lluís Nicolau d'Oliver i Carles Capdevila seran continuades cada setmana i aniran successivament a cobrir dels companys que inspiren i col·laboren a LA PUBLICITAT.

Confiam que els nostres amics veuran amb satisfacció aquesta nova modalitat d'actuació de LA PUBLICITAT, que per a nosaltres constitueix una realització més de les que tenim projectades i anirem portant a la pràctica.

República i Ciutadania

Paraules del senyor L. Nicolau d'Oliver

Per un diari de vella tradició republicana com LA PUBLICITAT és una bona ocasió d'inaugurar avui, precisament avui, les seves ràdios.

Avui, 11 de febrer, compleixen seixanta-dos anys que fou proclamada la primera República espanyola. Ja és prou lluny aquest esdeveniment, i tots els que hi intervingueren són morts. Així hom pot parlar-ne desapaixonadament.

Cal dir en primer terme que la República fou duta a Espanya — i aquesta és la noblesa del seu origen — per una convenció, no per un interès. Cal també referir-homenatge a l'austeritat dels capítols republicans. Mai l'aferisme no ha estat més lluny que llavors de les esteres governamentals.

La situació dels nostres establiments benèfics

Els Hospitals de Barcelona

IV. Crida als sentiments generosos dels ciutadans

A l'Hospital de Sant Pau, en ocasió de l'homenatge al doctor Cardenal

(Acabament)

Amb la informació d'avui donem per acabada l'enquesta relativa a la situació dels Hospitals de Barcelona. Pels articles precedents, el lector s'haurà fet càrrec del necessari que és als nostres establiments hospitalaris l'aportació benèfica de tots els ciutadans.

Fins ara, ens hem referit únicament a l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau i a l'Hospital Clínic. Val a dir, però, que a Barcelona hi ha altres centres benèfics — Hospital del Sagrat Cor, Hospital de nens pobres, etc. — igualment interessats i igualment afectats per l'actual crisi. La diferència existent entre els problemes que es refereixen als uns i als altres, és només quantitativa: L'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau té unes necessitats, proporcionades al porteu-

ment d'un miler de llits, i l'Hospital del Sagrat Cor a un centenar.

La penúria dels nostres hospitals, data de la post-guerra. D'aleshores ençà, han disminuït considerablement les donacions dels ciutadans i en canvi el nombre dels que s'hi han acollit ha estat cada dia més important.

En principi, l'ajut dels governants rarament els ha mancat. Tothom qui ha passat per les nostres Corporacions públiques en topa amb el problema n'ha sentit, i més no, el desig de solucionar-lo.

(Continua a la pàgina 3, col. 5)

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA

L'assassinat del botxí

A la taula del fons és on caigué mort el botxí. (Foto Centelles.)

COMENTARI

Política i Esport

Les coses no deuen anar tan malament com sembla per a Catalunya. I el lector que es pregunta a què se aquesta inoportuna declaració optimista li respondrem, simplement, que el F. C. Barcelona se guanya avant de mal borràs. Si, el F. C. Barcelona, aquest equip de futbol que durant els anys de la Dictadura va simbolitzar, en certa manera, l'esperit públic de Catalunya. El va simbolitzar aquí, quan les seves victòries encien l'entusiasme entre una massa que es veia privada, fora dels camps d'esport, de l'exteriorització de cap dels seus sentiments, i el va simbolitzar per terres d'Espanya, on el sol nom de la ciutat de Barcelona servia per formar el front únic de patriotes que responien amb una vehemència no inferior a les exaltacions super-esportives del camp de les Cortes.

He estat crític esportiu, i, com a tal, no ignora que la decadència del F. C. Barcelona és bona en circumstàncies d'un rigorós ordre lèxic. De totes maneres, estovem tan avaros a veure que mentre la política de Catalunya vivia les seves èpoques més tristes i el seu futbol aconseguia els èxits més sensacionals, que ara no podem estar-nos de cercar altra vegada una relació, si volen d'ordre purament literari, entre aquestes dues activitats del país: la política i l'esport. Per tant, era d'esperar que després del 6 d'octubre, el F. C. Barcelona representaria la tradició gloriosa dels anys de la Dictadura. Les circumstàncies eren que ni pintades perquè els nostres jugadors es decidissin d'una vegada a revelar-se com uns homes extraordinaris. Cal confessar que les coses no han anat per aquest camí. Aleshores, una de dues: o bé hem perdut tot sentit de la poesia o bé Catalunya és una bona carta política a jugar.

Apresem-nos a consagrar la segona de les hipòtesis. I la tasca resulta més fàcil perquè respon, ens sembla, a una realitat viva. Cada dia es veu més clar que el 6 d'octubre no és una data decisiva, terminant, sinó un accident, casual, però no solament un accident, que quan sigui contemplat amb la perspectiva necessària aparirà més clar i més lligat en la dramàtica ruta que mena els destins de Catalunya. Es canvia de constatar que quatre mesos després del cataclisme més sorollós que registra el catalanisme des de la Renaixença, quan era de preveure un desenrisc general i una època trista de decepcions rondaneres, l'impetuosa patètica del nostre poble agafa una virulència i una força que amaga i asfira la grossa satisfacció dels enemics, illurats a l'orgia miserable de la seva fàcil victòria.

Les coses no van, doncs, tan malament com sembla per Catalunya. El F. C. Barcelona perd... però diumenge ens costarà molt de no posar una mica d'orgull nacional en la sort del nostre atleta Girardès, que disputa un campionat del món. I estarà molt bé que així sigui. V'anim uns instants en els quals Catalunya no pot prescindir de cap motiu de glòria que li pugui oferir els seus fills.

J. M. P.

Una enquesta al mig del carrer

Si fóssiu alcalde...

quines obres emprendrieu, en primer terme?

IV.—Un fadri fuster

que treballa en un petit taller del carrer del Consell de Cent, ha deixat l'escarri damunt el banc, s'ha penjat el llapis a l'orella i s'ha disposat a atendre'ns. Es diu Joan Ripoll i té trenta anys.

—Sospito que sou radical...
—Doncs us equivoqueu!
—Si que ho sento!
(D'un clau clavat a la paret en penja una americana, per una butxaca de la qual treu el nas "El Dia Gràfic".)

VI.—Una marmanyera

amb parada tocant al mercat d'Hostafrancs. Es diu Teresa Flequer i és de mena riallera i atable. Parla amb el lèxic dels personatges de sainet castà i si no té quaranta anys, s'hi acostia.

—Ai, filleta, si pogués fer i desfer, i a més fos alcalde! Bé, alcalde: alcalde, no?
—Es clar?
—Doncs, mireu: començaria per obrir estudis. Forces, estudis! Perquè passa que no n'hi ha per a qui en vol. Només

La taverna on fou mort el botxí de Barcelona. (Foto Centelles.)

El senyor Cambó fa un discurs de tona catalanista a Terrassa i el senyor Anguera li contesta

La Lliga col·laboraria al Govern dictatorial de la Generalitat si a Madrid s'atenen estrictament a la llei de règim provisional de Catalunya... Però tem que la qüestió de l'Ajuntament de Barcelona farà impossible la col·laboració

Amb motiu de la inauguració de les tasques de la Secció Escolar de l'Associació Catalana de Terrassa, adreçada a la política de Lliga Catalana, tingué lloc diumenge, al teatre Principal, un miting, en el qual parlà el senyor Cambó.

Començà el seu discurs recordant la primera vegada que va parlar a Terrassa, a darreries del segle passat. Aleshores es declarà partidari de la doctrina evolutiva, que és, encara, la que sosté actualment.

Referint-se als fets del 6 d'octubre, recorda que en la conferència del Palau va anunciar que si el moviment que projectaven els socialistes arribava a esclatar, la Lliga estaria al costat del poder, fos qui fos el que l'ocupés. Vam complir la promesa—digué—, i per haver estat al costat del Poder tenim dret a preguntar-li: ¿Què has fet de la confiança i del concurs que et vam donar?

Quan ve un esclat revolucionari el Govern té dues maneres de deures: un d'immediat, que és el de reprimir la subversió violenta. Després de la repressió ha d'actuar la política encaminada a impedir que una nova subversió torni a venir.

Han passat quatre mesos, desgraciadament, i la tranquil·litat no ha retornat als esperits. El Govern d'Espanya des del dia 6 d'octubre té ben poques coses en el seu actiu, després que la força domini la revolució.

Davant el problema de Catalunya, creat per la subversió de la Generalitat, quina fou l'actuació del Govern? La més lamentable. Fustiga el cap del Govern per haver promès que respectaria l'Estatut de Catalunya, a la qual promesa mancà coacció per la Ceda, la qual trencava també així la paraula donada pel senyor Gil Robles.

Es per això que ni el cap del Govern ni el cap de la força parlamentària més nombrosa n'han sortit amb el prestigi augmentat amb la Llei de règim transitori.

Es referí, a continuació, a l'espectacle desmoralitzador que donà el senyor Lerroux en obrir una crisi passant-se quatre setmanes discutint la participació de cada partit en el Govern en moments de veritable perill per a la nació, per acabar augmentant el Gabinet amb un altre ministre radical. Amb aquesta trista actuació, rei no té d'estrany que subsisteixi a Espanya l'angoixa, que vol dir una accentuació de la misèria, un augment de l'atur forçat, amb actuacions tan lamentables del Govern.

No creu que una Dictadura militar sigui una solució per als problemes plantejats a Espanya; el camí d'aquesta salvació és una compensació patriòtica que trepi el país del perill greu en què es troba.

Crítica durament la gestió de les forces que dirigeix el senyor Anguera, a les quals acusa d'organitzar la vinadura de forasters a contemplar l'espectacle vergonyós dels homes que en aquests moments a Catalunya no pensen més que a rebaltar-se davant d'aquells que es creuen que els poden donar una acta, que els poden donar una credencial, que els poden satisfer una vanitat de qualsevol mena.

Refusa l'acusació de Gil Robles que els catalans només es preocupen dels interessos materials, essent així que del catalanisme veix la més formidable exaltació patriòtica que s'ha produït a Espanya durant segles.

Es que creu el senyor Gil Robles que és obra de major patriotisme abandonar els interessos materials de les provincies on no es pot viure, i han d'emigrar, que d'actuar com actuem els catalans, vetllant per la nostra riquesa, perquè tinguin un benefici i a la vegada puguem remeiar la misèria dels habitants d'aquelles provincies, els dirigents de les quals les tenen totalment abandonades?

De la seva conferència del diumenge passat, alguns comentaristes madrilenys n'han tret la conclusió que la Lliga i l'Esquerra anirien coaligades. Naturalment, ho nega.

Dedica uns paràgrafs a justificar la manca de col·laboració de la Lliga amb els primers Governos de la Catalunya autònoma, car ja Lliga ha estat sempre col·laboracionista. Es per això que desistia també poder col·laborar en un Govern de la Generalitat que es constituís aquí a Catalunya durant el període de règim transitori que ara vivim. Però per a col·laborar fixa dues condicions: Primera: Que la llei de règim transitori, aquesta llei que repudia, però que manté en germen l'Estatut d'autonomia, sigui respectada i que no es continuï suprimint i anul·lant facultats que la llei reserva a la Generalitat. L'altra condició és que la vida municipal de Catalunya sigui regulada segons mana la llei. El senyor Cambó, anuncia, però, que serà probablement aquest segon punt el que farà impossible la col·laboració.

Aconsella als seus amics de les comarques que no prenguin peus d'antennas persecucions de què foren objecte per part de l'Esquerra per demanar a la llei destitució. Així ja Lliga no ho aconseguirà mai. Als homes que no han de lliurar no se'ls pot llevar la investidura que els ha donat el poble. Quant als dirigents que estan subïctes a proves, només poden ésser subïctes pels seus

Les emissions de ràdio de «La Publicitat»

(Ve de la primera pàgina)

La República marca el moment més intens d'intervenció dels catalans a la política de l'Estat. Els dos primers presidents de l'Executiu—Figueres i Pi i Suñer—són catalans, els catalans dominen en l'alta administració; ad-huc hi ha qui parla d'establir la capitalitat federal a Barcelona. I és que, tret de nuclis isolats, només a Catalunya hi havia un fort corrent d'opinió republicana.

Aquesta fou la gran feblesa del nou règim. Un règim democràtic, que vol dir exercici constant de la ciutadania, sempre serà balder i artificial en un poble avessat al paternalisme. I precisament paternalisme, quan no veritable dictadura, havia estat el règim dels governs d'Isabel II, on sota les aparences constitucionals, el poder passava d'un general a l'altre: Espartero, Narváez, Concha, O'Donnell, etcètera. Adhuc el destronament i la revolució segueixen sota el mateix signe militar: Serrano, Prim. Per això va fracassar l'intent de monarquia democràtica i civil d'Amadeu; per això va fracassar també la primera República, planta delicada, en una terra sense cap mena de sòl. Uns generals la derrotaren, Pavía i Serrano; un altre la matà: Martínez Campos.

Es que si un règim de violència pot implantar-lo i mantenir-lo un escamot d'espallats-Constitucions, damunt la indiferència o l'hostilitat passiva del poble, un règim democràtic només subsisteix i arrela per la constant actuació de la sobirania popular. Altra cosa no és més que règim d'engany i de falòria, que no té defensa davant el cop de força. Un teatre de titelles que qualsevol pallaso disfressat de Joan de l'Os desgavella d'un cop d'estaca.

La transformació del súbdit en ciutadà, base essencial d'una democràcia, és de les més difícils. Només la tasca llarga i constant de cultura i de formació moral pot assolir-la. Només ella pot crear l'esperit de ciutadania.

Aquesta tasca de creació no podia pas realitzar-la la monarquia. Hauria estat preparar-se la mort. El període de la restauració—regnat d'Alfons XII i d'Alfons XIII—marca el nivell més baix de l'esperit ciutadà. La manca d'aquest esperit va fer possible, trenta anys ençà, el terrorisme de les bombes, després el terrorisme pistoler, després encara el seu agreujament amb el pistolerisme blanc. Per fi, com a síntesi i coronament de tot, la mateixa manca de ciutadania explica que uns homes civils, caiguts en el fetixisme del sabre, apallessin els camins de la dictadura militar. Amb aquesta manca de ciutadania els retorns de la llibertat sempre són a precari; no són més que la treva entre dues dictadures, o encara pitjor, la màscara enganyosa d'una dictadura vergonyant. Però una de les conseqüències de la manca de ciutadania, per la qual ni els homes no són lliures ni els governs no són forts, és l'acceptació de poders ocults, irresponsables, de Comités, estaments o personalitats que se situen més enllà de la llei i que pretenen fer la llei als altres.

La manca d'esperit ciutadà—aquesta trista herència de segles d'absolutisme monàrquic—com no ha de pesar d'una manera feixuga damunt els primers passos de la nostra joventut democràtica pels camins de la República i pels camins de l'autonomia? Es per això que no hem pas de descoratjar-nos davant les dificultats i els entrebancs de l'hora present. Coneixem la

causa del mal i a les nostres mans tenim el remei.

Si sense esperit ciutadà no hi ha República, també és cert que només dins la democràcia es pot formar l'esperit ciutadà. Així, la República ha de crear-se ella mateixa el seu propi ambient.

Aquesta és la gran dificultat per a Catalunya. Superar-la serà la seva glòria. Contribuir-hi amb totes les nostres forces és el deure de tots aquells que sentim d'una manera profunda els ideals de Catalunya i República. Que la data d'avui serveixi a tots, recordant la vida breu i atzarosa de la primera República, per a fer el propi ferm d'evitar els obstacles que impideixen la seva marxa i el seu triomf. Així la segona República, amb la qual s'ha lligat la causa de l'Autonomia de Catalunya, arrelarà d'una manera definitiva, i serà ja República basada en l'esperit democràtic i en el reconeixement de totes les llibertats, que fou el lema de la seva proclamació el dia 14 d'abril de 1931.

Abans de les paraules de Nicolau d'Olive, Carles Capdevila adreçà una salutació als lectors de LA PUBLICITAT, i a continuació explicà la significació catalanista i republicana del diari. Recordà la tasca patriòtica que realitzà durant els anys de la dictadura. Parlà de la personalitat que adquirí els diaris, sempre resultat de les particularitats de la ciutat que els engendra, i acabà recordant que la premsa només és possible en climes de llibertat, d'aquella llibertat fecunda que ha estat sempre l'ideal que ha servit LA PUBLICITAT.

Les explosions i l'incendi de les pedreres de Can Baró

Sembla que es tracta d'un acte de sabotatge

Diumenge, a darrera hora de la tarda, se sentiren uns explosions, les quals provocaren un incendi en aquelles pedreres. El soroll i les flames arribaren a una grossa alarma entre les persones que viuen prop d'aquell lloc. El fet va ocórrer de la manera següent: A l'indret esmentat, és a dir, a les pedreres de Can Baró, els contractistes Manuel Abril i Joan Coll, tenen unes barraques en les quals són guardades les eines i altres estris de treball. També hi ha uns dipòsits de dinamita. De sobte, a la tarda, es va produir a les barraques una explosió seguida d'incendi.

Els bombers hi anaren ràpidament, iniciant els treballs, especialment per evitar la propagació del foc.

Aquesta fou la versió primera que es va donar arran d'aquest fet. Després, però, es posà en clar que es tractava d'un acte de sabotatge.

Dintre la desfilera, en efecte, foren recollits pistons i metxa que no són de les que solen ésser utilitzades a les pedreres. Alguns dels paquets de metxa estaven embolicats amb paquets del Sindicat Unic, en els quals es demanaren diners als obrers per als presos.

Les autoritats ordenaren als perits que efectuassin una visita d'inspecció a la pedrera esmentada, amb l'objecte que poguessin en clar les causes de les explosions, ja que hi ha indicis que hi esclataren cinc bombes, i que aquestes hi foren posades per tal de provocar l'incendi dels magatzems.

Els Hospitals de Barcelona

(Ve de la 1a pàgina)

Durant els primers temps de la Generalitat, el President Mas i Font va llançar una crida que va fracassar, perquè només fou atesa pel petit ajut. Aleshores, el Govern de Catalunya, considerant que l'atendre el sosteniment dels hospitals era una funció pública, va començar a elaborar les lleis Sanitàries.

Aquesta legislació, com es recorda, va anar precedida pel decret de 10 d'abril de 1931, el qual estableix diverses categories de malalts i determina el cost de l'estada a l'hospital dels que per tenir-hi de fortuna poden pagar-s'ho.

Els projectes que el Govern—amb la col·laboració del Sindicat de Metges, i d'altres entitats mèdiques de Catalunya—havia elaborat o tenia en estudi eren diversos. L'Ordenació Sanitària de Catalunya, portava aparellada a construcció o renovació dels corresponents hospitals comarcals i la publicació de gran nombre de disposicions complementàries, entre elles, les relatives al pagament de les despeses d'hospitalització dels no catalans; la confecció de bones estadístiques sanitàries la llista d'indigents, el que cada Ajuntament de Catalunya tingués l'obligació de consignar en Pressupost, una partida per atendre les despeses d'hospitalització dels seus naturals, etc.

Avui, però, en suspens les activitats legislatives del Parlament català, els nostres hospitals han vist retardar la seva normalització i han renovat el seu prec.

La totalitat dels metges amb els quals hem parlat, han mostrat el seu criteri que sigui la Corporació pública la que atengui el sosteniment dels hospitals.

El doctor Gallard, cap del Cos Facultatiu de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, tradueix aquest pensament a l'estat actual, amb la fórmula: No hi ha altra sortida que establir un nou impost, o consignar un recàrrec a un impost ja existent.

També el doctor Corachan, president del Sindicat de Metges de Catalunya, després d'assenyalar-nos que ajudar els hospitals és realitzar una obra social—moderadora dels extrems—científica (adquisició de l'utillatge apropiat, confecció d'estadístiques en el seu aspecte matemàtic, mai com a matèria d'experimentació) i patriòtica, advocava per una solució de caràcter públic.

El doctor Corachan ha manifestat que possiblement, la creació d'una Junta o Comitè autònom de la qual ha parlat l'alcalde accidental senyor Pich, encarregats d'arbitrar per mitjà d'algun impost sobre el luxe, els tres o quatre milions que anualment necessiten els nostres hospitals, podria ésser una solució.

En canvi, la caritat privada—deia—, podria tenir la seva seu en la columna de la caritat, que concebuda pel doctor Petit i Freixes, han projectat l'escultor Clara i l'enginyer Bohigues. La crida—va dir—nos, l'excitació constant a la manifestació dels sentiments generosos del nostre poble, podria portar un considerable ajut als hospitals barcelonins.

Avui, doncs, la solució del problema que ha deixat plantejat la suspensió de les futures lleis Sanitàries de Catalunya i de les seves subvencions, és cercada amb avidesa pels dirigents dels nostres establiments benèfics.

Nosaltres, per la nostra banda, no sabríem acabar aquestes ratlles sense demanar al lector un ajut per als hospitals, patrimoni de la ciutat. S'ha de considerar que les donacions en altre temps quantioses, han deixat

Carnet de política

L'ONZE DE FEBRER

Ahí, com jo d'havia anunciat, a les oficines del Cos de Ciutat era festa. El senyor Pich i Pon també en feu. No obstant i això, l'Alcalde tampoc no quedà abandonat.

—Cada primer d'any—va dir—nos el caixer de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau, amb motiu de la nostra visita—ve a aquest despatx un ciutadà que vol servir l'anònim, i la donació a la Caixa de l'Hospital de la quantitat de deu mil pessetes. De vegades aquest senyor em pregunta: —¿Encara no heu trobat els 999 donants que vulguin fer-me companyia?

—No, senyor. No els hem trobat... La negativa el sorprèn cada any: aquest generós ciutadà, no comprèn el per què les donacions i subvencions importants, han abandonat els hospitals.

Aviut, el mes d'abril farà quatre anys, començem un aspecte no gaire conegut del problema, que alguns ciutadans van suprimir les subvencions que fins aleshores havien dedicat a obres benèfiques.

Si aquesta ciutadania persisteix amb la seva abstenció o bé si el poble barceloní, amb la seva generositat, compensa amb escreix la disminució anotada, no ho sabem ben bé encara.

Josep Maria XICOTA

Del assassinat del botxí de Barcelona

Han estat detinguts tres individus

Anit passada es presentaren al Jutjat, a la policia i per últim al jutjat militar, els fills del botxí de Barcelona, mort en una taverna de Sant Andreu el dissabte passat, Frederic Muñoz Cabrera, per a pregar a les autoritats que els lliurés la roba que portava el seu pare, la qual volen conservar com a record.

Es donaren les ordres oportunes perquè fossin complaguts en aquest desig.

Sabem, tot i les reserves que es guarden a la Prefectura, que actualment hi ha als calabossos dos individus que foren detinguts durant les darreres hores de la nit com a suposats autors de la mort del botxí.

Sabem que està detingut, des de diumenge a la nit, un individu que és amic del company d'Aranda, o sia el Cabrera, el qual, segons notícies de la policia, junt amb aquest íntim i company d'Aranda, amb un altre anomenat el "Camarero" i un altre que no se sap qui és, a la plaça d'Urquibona aturaren un altre dels que havia anat amb ells i que ara es nega a fer-ho companyia en les seves maltes, i amenaçant-lo, li digueren que ho passaria malament si parlava d'ells.

El detingut es nega en absolut a dir una paraula.

Es tracta d'un jove d'uns 22 anys, fort, que vesteix amb certa elegància.

Topada entre un autobús i un auto particular

Resulten dues persones mortes i una nena gravíssima

A la carretera d'Esplugues, prop del fialat, topà l'autobús de la Companyia General que fa el recorregut de la Plaça de Catalunya a Sant Just número 43921 amb l'auto 58362, en el qual viatjaven tres persones.

A conseqüència de la topada, dues de les persones que anaven dins l'auto particular, o sia el matrimoni Rafael Ros Pujol i Mercè Sayós moriren quasi instantàniament, i la filla del matrimoni, de tres anys d'edat, passà en greu estat a l'Hospital de la Santa Creu.

El conductor de l'autobús va fugir i no ha pogut ésser detingut.

El jutge de guàrdia, senyor Pere Fernández Cavada, va traslladar-se al lloc de l'accident i després d'assabentar-se dels detalls del fet, ordenà l'aixecament del cadàver i la seva conducció a l'Hospital Clínic. Al mateix temps ordenà la detenció del conductor de l'autobús, i a aquest li es presentà a les Oficines de la Companyia un agent de vigilància, on va rebre la notícia que en aquelles oficines no tenen l'adreça dels seus funcionaris.

El jutge va prendre nota d'aquesta resposta, i segurament procedirà com correspon per tal de fer la diligència a una ordre judicial.

El fiscal del Tribunal de Cassació senyor González Prieto, a Barcelona

Ha tornat de Madrid el fiscal del Tribunal de Cassació, senyor Ferran González Prieto, el qual s'ha posposat momentàniament el seu càrrec, essent el que interinament el substituirà senyor Ezequiel Ouevas.

Patiu de l'estómac i dels intestins?

SERVETINAL

GUMMÀ

Guariment radical del dolor, acidesa, pes, ardor, males digestions, úlcera, vòmits biliosos, de sang, colitis, restrenyiment, diarrea, mareigs, etc., etc.... Es, per tant, un poderós regenerador de les parets de l'estómac i dels intestins.

El crèdit sòlid i ascendent d'aquest famós producte, es deu únicament als beneficis que de la seva eficàcia obtenen els malalts de l'estómac i dels intestins que, espontàniament es converteixen en els milors propagadors de la bondat del SERVETINAL.

A continuació ens és plaent de publicar el certificat de guariment que ens ha tramès el jove DEMETRIO LORENTE AGUDO, de 17 ANYS D'EDAT, resident a MOJACAR (ALMERIA), carrer MEDIO, n. 47.

Aquest minyó va patir durant dos anys de pesadesa a l'estómac i piroxi.

En primer d'agost d'enguany va començar el tractament amb el nostre producte SERVETINAL, amb resultats excel·lents, i ara es troba completament restablert de la seva penosa malaltia.

Sincerament agraït pels resultats obtinguts amb el nostre producte, ens transmet el seu certificat de guariment, autoritzant-nos per publicar el seu cas en la Premsa, per tal d'orientar altres malalts.

Com sempre, el present certificat està a la disposició del públic.

Exigim el legítim SERVETINAL i no admetem substitucions interessades d'escàs o nul resultat

DE VENDA: 5'80 PTES. (timbre inclòs). A TOTES LES FARMACIES

Mojacar, 9 de novembre de 1931.

ESTRANGER

EL PROBLEMA DEL DIA

El 6 i el 10 de febrer

Ahí va tenir lloc, a París, la contramaneobra organitzada pel Front Comú, amb a protestes per la manifestació, titulada de feixista, del sis de febrer. Com sempre, la premsa de dreta no ha donat cap importància, mentre la premsa marxista ha calculat els assistents a la manifestació en 100.000.

Dignem tot seguit que aquesta petita batalla de feixistes i antifeixistes, a França, no ens interessa gens. Els homes que estan al davant d'aquestes agrupacions no tenen cap talla ni cap força per imposar-se al país. El millor de tots ells, el coronel La Roque, és un militar que intenta fer una política de caporalisme ben entès. Gaston Bergery, la història negra de les dretes, però també un color formidable de la política francesa, va publicar, fa poc, un article contra de La Roque, que era una decapitació, continguda i audaç, d'un home que té la singul·lar habilitat d'esser creïble de Lyauté, no en té pas, evidentment, les grans qualitats de conditiorie.

Estic segur que la política antifeixista del grup social-comunista no és altra cosa que un divertiment electoral, en vista a les eleccions. Molt més perillós és el joc de les persones, en aquest afer, que podria provocar una divisió del front republicà i precipitar l'obra de reconstrucció europea per Flamin. Un article publicat per un periòdic regional, "La Gâtinais", signat per Eugeni Frot, ex-ministre de l'Interior, ha provocat l'alarma en els mitjans parlamentaris i polítics, i de passada ha servit perquè els especuladors a la Borsa de París hagin provocat una petita emoció als rendistes bones persones. Eugeni Frot, en definitiva, deia que havia arribat el moment d'acabar amb la bel·ligerència de les esquerres i amb la provocació de les dretes i que, ben promptament, el front republicà—en una gran extensió—passarà a l'ofensiva.

L'incident Flamin-De Tesson és, tanmateix, simptomàtic, car no es pot parlar de vista que François de Tesson és director de "La Dépêche de Toulouse", l'organ radical moderat més important de França, i les seves decisions han de pesar molt sobre la política del partit comandat per Herriot. En el si d'aquest partit continua havent-hi la dualitat Herriot-Daladier i, naturalment, la part extrema del partit es decanta cap a Daladier.

Seria una il·lusió que l'experiència Flamin fracassés, perquè era un intent seriós d'agrupar tots els republicans entorn d'un programa de realitzacions. Les esquerres, ajudant els extremitats a convertir el sis de febrer una data simbòlica, perjudiquen enormement la República democràtica. L'amença del feixisme desapareixeria davant un govern estable, amb autoritat suficient per dissipar el marasma que l'odi congria.

El matrimoni Dion, pagesos d'Inval-Boiron, prop d'Amiens, varen trobar uns llengots d'or que havien caigut d'un avió de la línia París-Londres. La companyia d'assegurances ha premiat els Dion amb 110.000 francs francesos.

Incertesa política a França

Una entrevista Flamin-Herriot

París, 11. — El senyor Herriot, cap dels radicals-socialistes, visità ahir el president del Consell, M. Flamin, per a expressar-li el disgust que havia produït als membres del seu partit la seva assistència a l'homenatge a les víctimes del sis de febrer a Notre Dame. El senyor Herriot reparejà l'acte de M. Flamin, ja que l'homenatge tenia un marcat caràcter polític.

Sembla que el senyor Herriot es mostri satisfet, després de les explicacions donades pel senyor Flamin. Tot i així s'observa una gran nerviositat en els grups parlamentaris degut a la incertesa política. — Fabra.

París, 11. — Entre els senyors Flamin i Herriot s'ha celebrat una entrevista a la qual es concedeix gran importància.

Sembla que s'hi tracti del canvi polític que, segons els amics del senyor Herriot, adquirirà la cerimònia celebrada a Notre Dame en memòria de les víctimes del 6 de febrer, per la presència del cap del Govern, assumint-se també que les manifestacions fets pel senyor Flamin sobre aquest particular, donen satisfacció al cap dels radicals-socialistes.

Aquesta entrevista i l'incident esdevingut entre els senyors Flamin i de Tesson, contribueixen a mantenir alguna nerviosisme en la política francesa, i hi ha algun dubte sobre la relació amb aquesta situació la baixa que el divendres últim experimentà la cotització de valors a la Borsa. — Fabra.

SOLER i TORRA Germans

BANQUERS

Rambla dels Estudis, 11 i 13, i Bonsuccés, 1 i 3

Negociem els Cupons venciment primer de febrer

CAMBRA GUINASSADA CAIXES DE LLOQUEN

per a guardar valors, documents, joies i altres objectes de valor

Compartmente des de 22 pesetes anuals

Pot visitar-se a les hores d'oficina

Els incidents entre Itàlia i Etiòpia

(Ve de la primera pàgina)

La legació italiana ha rebut instruccions per a presentar al Govern etiop una enèrgica protesta per aquest nou incident.

L'exèrcit d'Etiòpia

Roma, 11. — La revista "Forze Armate" publica les següents precisions sobre l'exèrcit d'Etiòpia.

El dit exèrcit, segons l'esmentada revista, està compost de caps locals, que depenen adés de caps locals, adés directament del Negus.

L'armament és molt heterogeni, i mereix consignar-se que el dit exèrcit disposa de molts fusells metralladores moderns.

L'artilleria es compon de 180 canons, i disposen els etiops de 250 metralladores, sis carros d'assalt i 10 o 12 avions.

El trenta per cent de la població pot ésser mobilitzada, ço que proporcionaria en cas necessari dos milions de soldats, dels quals sols 500.000 estarien degudament armats.

El Govern italià s'ocupa detingudament d'aquest assumpte. La creença que es prendran mesures extraordinàries queda justificada per les entrevistes celebrades entre el Govern i diversos caps i oficials que entenen en qüestions relatives a les colònies italianes d'Àfrica.

La crisi belga

Una comissió per assessorar el Govern

Brussel·les, 11. — El Govern ha publicat la llista de la Comissió Nacional del Treball, comprenent uns vint noms entre els quals es troben els dels senyors Vandervelde i Vanoverbergh, caps dels partits socialistes i democràtics cristians, respectivament. Figuren, a més, en la llista representants de la gran indústria comercial, de la indústria del carbó, de la metallúrgia i dels sindicats obrers, així com els delegats de tots els partits polítics.

La Comissió no haurà de substituir als poders legislatius i executius, sinó solament estudiar en comú "els problemes del treball i de l'atur forçós". La seva primera labor estarà encaminada a trobar una solució al compromís de reducció de la pensió als minaires.

La dita Comissió formularà suggeriments a fi de reemplaçar l'activitat econòmica. Als cercles polítics s'expressa gran satisfacció, puix que es té la seguretat que amb aquesta Comissió es van a evitar moltes vagues i disturbis.

?Demanarà Xina l'ajuda financera del Japó?

Tòquio, 11. — El senyor Yokotake, que ha arribat a Koke, procedent de Heitaro, ha dit que Xina està en crítica situació econòmica, degut a l'enorme dèficit de la seva balança de comptes. Segons Yokotake caldria acudir a l'emissió de nous emprèstis, i creu que Xina es dirigirà al Japó per tal d'obtenir l'ajuda financera necessitada, sobretot tenint en compte que les gestions del Govern de Nanquín als Estats Units i Londres no han donat cap resultat. Yokotake acaba dient que no hi havia dubte que en l'actualitat les relacions sino-japones són del tot normals. — Fabra.

Mes aviat i millor que qualsevol altre remei

PASTILLES VALDA

ANTISEPTICAS, BALSAMICAS, ESTIMULANTS I TONICQUES

PRESERVAN els BRONQUIS i els PULMONS dels perills del FRET, de la HUMIDAT, de la POLS, dels MICROBIS, del inconvenient del aire viciat o insuficient

CURAN els Refredats de pit i de Cap, el Mal de Coll, les Laringitis recents o inveterades, les Bronquitis agudes o croniques, la Grippe, la Influensa, l'Asma, l'Enfemema,

FORTIFICAN, TONIFICAN EL PIT, ACTIVAN I FACILITAN LES FUNCIONS RESPIRATORIES TANT PER PRESERVARVOS COM PERA CUIDARVOS habituenço a usar les

PASTILLES VALDA

a casa, al col·legi, al despatx, al taller a TOT LLOC TINGUEU A MA

Una caixa de PASTILLES VALDA

Procureu-vos-les tot seguit, però refuseu sense miraments les pastilles qu'us ofereixin al detall i per uns pocs centims, doncs sempre burdes imitacions.

No estareu mai certs de tenir LES

VERITABLES PASTILLES VALDA

si no les compreu en CAIXES amb el nom VALDA a la tapa i mal d'altra forma.

SOLSAMENT LES VERITABLES TENEN EFICACIA

EROTYL

Específic de l'ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA) (MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdua seminal), de la feblesa i molt eficaç per a combatre la neurastenia en totes les seves manifestacions. És el més potent estimulador de l'activitat neuro-espinomedul·lar. Sinèrgic i homeo-estimulador de les glàndules intersticials. Producte pluriglándular, completament inofensiu. Mai perjudicial, ni lesiona cap òrgan, ni el funcionament dels mateixos. No conté ni estricnina, ni fosfor, ni canel·les, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUÏBLE PER A RECORRER LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. Prospeccies gratis

Laboratori Farmacològic de W. DUTREM

Air de Sept Pare, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631 - Preu: 21'75 ptes.

El Reich prepara l'obertura de negociacions sobre els acords de Londres

El discurs del general Smuts sobre les relacions internacionals

Berlín, 11. — El ministeri d'Afers Estrangers del Reich està preparant una resposta a la comunicació del protocol de Londres. S'espera que el document podrà ésser acabat a mitjan de la setmana entrant.

Sembla que la resposta alemanya serà positiva i estarà concebuda en termes amistosos, i que el Govern del Reich hi acceptarà considerar el protocol com a base de negociacions lliurement establertes sobre la igualtat.

Es creu poc probable que Alemanya es comprometi a acceptar discussions profundes. Les converses sobre armaments seran sens dubte esmentades en primer lloc. Se sap que el Reich es mostra molt favorable al Pacte aeri, sobretot a causa del seu valor simbòlic.

El dit Pacte suposa, en efecte, per als dirigents alemanys el reconeixement concret de la igualtat d'Alemanya en matèria d'armaments aèris. La seva posició respecte al Pacte d'armaments, és menys decidida, i en el que es refereix al Pacte de l'Est, sembla poc probable que s'abandoni l'hostilitat que els cercles alemanys han demostrat sempre sobre aquest particular.

Es creu que caldrà un llarg canvi de converses diplomàtiques entre les Cancelleries, per tal de preparar la celebració d'una eventual Conferència general, en la qual s'adoptaran les clausules definitives dels Pactes sobre els quals s'hagués arribat a un acord de principi.

S'espera la resposta per a dijous o divendres : : :

París, 11. — Als cercles d'aquesta capital es creu que la contestació d'Alemanya sobre els acords de Londres arribarà a poder dels governs frances i angles el dijous o el divendres d'aquesta setmana, i que més bé que una adhesió, la dita resposta constituirà una mena d'obertura de negociacions.

L'opinió general és que el Govern del Reich es mostrarà d'acord amb la Convenció aèria, però que oposarà dificultats, potser importants, en el que es refereix al projecte de pacte oriental.

A Londres esperen la decisió del Reich : : : :

Londres, 11. — Als cercles autoritzats londinencs es manifesta l'opinió que podent considerar-se com una resposta les declaracions que han estat fetes públiques a Roma i Brussel·les, sobre les proposicions franco-angleses del dia 3 del mes que som, tan sols manca rebre la contestació alemanya per a fixar el procediment que haurà de deduir-se per a posar en execució l'obra que es derivi de les esmentades proposicions.

Un discurs de Smuts

Londres, 10. — Telegrafia de El Cabo que en un discurs que ha estat radiat, el general Smuts ha preconitzat com a principal solució de les actuals dificultats europees la implantació d'un ampli sistema d'acords regionals, basats en el Tractat de Locarno i recolzats en una política activa de desarmament general.

L'orador començà fent una crida a favor de la S. de N., i digué que el món comença a reconèixer que tot el que es fa a fora de Ginebra no és més que la tornada al vell sistema d'equilibri de les potències, al rearmament dels grups hostils i una perspectiva d'una altra guerra, i ensenya es mostrà contrari a la militarització de la Societat de Nacions.

Respecte al problema de la seguretat, declarà que Locarno és una part integral del sistema de la Societat de Nacions, i aïgi que un sistema complet de desarmament general seria el millor mètode a seguir per a reglamentar el problema de la pau, havent de tenir sempre la seguretat com a contrapartida la reducció dels armaments.

Una política d'aquesta classe hauria d'implantar el reconeixement de la igualtat per a Alemanya, a la qual haurà de convèncer-se perquè torni a la Societat de Nacions.

El general Smuts assenyalà després l'existència de dos fenòmens en els problemes internacionals: un, l'enfonsament de les llibertats polítiques a nombrosos països, i un altre, el desenvolupament d'Àsia.

Fixant-se en les experiències de Rússia, Alemanya i Itàlia, ven en la negativa de la llibertat una promesa de decadència, un empobriment de les tradicions europees i una negació de les manifestacions més profundes i nobles de l'esperit humà; en una paraula: una volta enrera.

Ahuint al desenvolupament d'Àsia, el general Smuts declarà que si el Japó persisteix a desenvolupar una política que faci precipitar una nova cursa d'armaments, política que compromet la integritat i la pau de l'Extrem Orient, les altres potències que tenen interessos al Pacífic haurien d'obrar en conseqüència.

Acabà dient que una cooperació dels Estats Units i l'Imperi britànic és essencial per a la pau del món, i que si el Japó s'anoda que hi ha una cooperació estreta entre els grups americans i anglesos, aquesta certitud bastaria probablement per a assegurar el manteniment de la pau al Pacífic.

El Fiscal tracta de demostrar la culpabilitat de Hauptmann

Flemmington, 11. — En la sessió d'aquest matí del procés Hauptmann ha informat el fiscal, tractant de demostrar la culpabilitat de l'acusat com a raptat i assassin del fill de Lindbergh, demanant al Tribunal que dicti una sentència condemnatòria.

Acabà el discurs del fiscal, ha començat el seu informe l'advocat defensor senyor Reilly.

Truqs periodístics

Flemmington, 11. — Ha causat sensació el descobriment d'uns fils telefònics secrets al saló de deliberacions del Jurat que entén en el procés Hauptmann. Hom creu que foren instal·lats per tal de facilitar la ràpida informació del veredict contra el processat.

Les autoritats han fet recerques prop dels corresponents de premsa que assisteixen al procés; tots ells han negat conèixer l'existència de tal instal·lació secreta. Amb tal motiu, han estat adoptades enèrgiques mesures per tal de prevenir que absolutament ningú des de l'exterior pugui escoltar les deliberacions.

Advertim a les persones a les quals l'interès la publicació immediata de les notes que ens envien, que els originals han de dirigir-se tots a la Redacció, Orla Catalanes, 589, primer pis, abans de les nou del vespre.

BLENORRAGIA (PURGACIONS)

CURA GARANTIDA EN DOTZE DIES

CLINIQUE PARISIENNE

Sifilis - Pili - Malalties de la dona - R. St. Antoni, 35, 1r., T. 91.917

